

Hívás Egyesületünkbe.

Elmondotta Pál István apátkanonok, tb. elnök a „Szent Imre Egyesület“ alakuló közgyűlésén, 1909. október hó 5.-én.

Kedves Fiatal Barátaim!

Ha szabad mondani: Fiaim!

Nem akarom hosszas beszéddel Önöket és Önök elől az időt elfoglalni, de mégis az alkalom kívánja, hogy egy-két szót szóljak.

Magunkban levén csak, azt merném mondani, hogy szinte jó ez így, mert így legalább közvetlenebbül és feszélyezés nélkül beszélhetünk egymással. Nem félek ugyan a nyilvánosságtól, mert hiszen mi nem beszélünk olyant, amit más is meg né hallgathatna, de mégis most csak magunkban, tehát családiasan levén, családiasan is beszélhetünk.

Én ohajtanám a gyakoribb családias érintkezést, de ehhez nagyobb vonzódás, talán melegebb érzés is kell a családi tűzhelyhez és a család tagokhoz, mint aminőben legalább látszólagosan szükölködünk. Többször voltam különböző alkalmakkor fent az Egyesület helyiségében, de alig találtam egy-két tagot. Egyesületi életünk alig van. Eddig nagyobb volt az érdeklődés. Valami bajnak kell lenni, mert lehetetlenség, hogy annyi katolikus ifju közül ne találkoznék többen rokonszenv a mi mozgalmunk iránt, mint ahogy jelenleg mutatkozik. Sajnos volna, igazán sajnós volna. Szeressük egymást, szeretettel közeledjünk itthonunkhoz és sok minden jóra fordul.

Sorainkban szeretném látni az egész magyar ifjuságot, de mégis a kérésem az, hogy egyetlen egy se jöjjön hozzánk, aki nem érez velünk, nem helyesli a mi törekvésünket, mert az nem közénk való, jelenléte nem javunkra van, hanem kárunkra.

Régtől fogva figyelem az ifjúságot és nagyon szomoruan látom, hogy az ifjúság egy része, nagy része a leglázasabb tevékenységi korszakban nem érez-nem mutat kedvet a munkára, semmi-féle munkára sem vállalkozik, indifferens, közömbös minden iránt. De nem mindenik ifjúság, ha nem csak a magyar, a mi ifjúságunk. Szomorú ez uraim, nagyon szomorú, szinte kétségbeejtő; az ember elkecsereedik előlött,

Mi a feladatunk? Minket az Ur Isten azért rendelt ide, hogy magyar és keresztény katolikusok legyünk; nekünk minden törekvésünket erre kell irányoznunk; nálunk itt jobb magyarnak és jobb katolikusnak nem szabad lenni; ha mi ebből engedünk, akkor mi célunkat feladtuk, akkor nekünk itt nincs létjogunk. Értsük meg Uraim! rendeltetésünket, feladatunkat és cselekedjünk aszerint. Aki sorainkban áll, annak az eszme helyességétől át kell hatva lennie, tisztában kell lennie feladatunkkal, látnia kell a célt, amely felé törekszünk; helyfoglalása ne pusztán külsőség legyen, hanem belső szükségesség, amely őt úgy szólva készíti hozzánk jöni és velünk lenni.

Sajnos azonban, hogy az ifjúság nem mindenünnen hozza magával a szükségérzetét velünk egyesülni, mert hiszen ha szép számmal is vagyunk-most valóban szép számmal vagyunk-de még sokan hiányoznak sorainkból, akiknek itt kellene lenni. Rajta kell lennünk, hogy a távollevők is törekvésünket megismerjék és minél többen álljanak zászlónk alá, Szent-Imre zászlója alá. De megismételelem, amit előbb mondtam, hogy aki nem érez velünk, az közeink ne jöjjön. Aki pedig helyesli a mi törekvésünket, az tartózkodás nélkül jöhet hozzánk. Hiszen végre, — valahára eljutottunk már odáig, hogy ma már nem is szégyen katolikusnak lenni, kezdi a világ sem tartani annak; sőt azt lehet mondani, hogy mintegy kezdünk divatba jönni; kezd mind több lenni azoknak a száma, akik őszintén katolikusnak vallják magukat és odaállanak nyíltan, részt vesznek a katolikus mozgalmakban, amiktől élénken visszhangzik az ország mindenfelől. Kezd vallásos intelligenciánk lenni, a vallással törődő, a vallásért tenni kész intelligenciánk. A vallásos intelligencia pedig megvéd minden veszedelemmel szemben. Sorainkba tehát keresztény magyar ifjúság!

Ezen bizalmi közlések után Önöket ez évi alakuló gyűlésünkön szeretettel üdvözlöm és kérem, hogy a választásokat ejtsék meg.